

Arrest

**nr. 208 770 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 november 2015 en dient op 9 december 2015 een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 27 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 20 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Der Sarai, een subdorp van Sanglakh in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U behoort tevens tot de Sadat-etnie.

Ongeveer acht jaar geleden werd uw vader vermoord toen leden van de Kochi-stam zijn vee probeerden te stelen. Op een dag in 2014 kwamen taliban-leden naar uw huis. Ze spraken met uw moeder en gingen terug weg. In de late namiddag keerden ze echter terug. Ze deden een zak over het hoofd van uw oudere broer en namen hem mee. Hierna besloot uw moeder dat ze best het land kon verlaten met u en uw jongere broer. U verliet Afghanistan vermoedelijk in april 2015 en kwam aan in België op 1 november 2015. Op 9 december 2015 vroeg u asiel aan. Onderweg bent u uw broer en uw moeder kwijt geraakt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 30), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering afkomstig te zijn uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak.

Zo is uw beschrijving van uw dorp en uw regio te beperkt en komt dit niet overeen met wat kan verwacht worden van iemand die zijn hele leven in deze regio heeft doorgebracht.

Tijdens het gehoor op het CGVS wordt u gevraagd om de dossierbehandelaar rond te leiden in uw dorp. U antwoordt dat u Sayed Shah Oubad zou tonen, waar een bazaar en rivier Igelegen zijn. Voorts zijn er volgens u bergen, waterbronnen en velden (CGVS gehoorverslag, p. 14). Gevraagd wat u nog kunt vertellen antwoordt u: 'dat was het' (CGVS, p. 14). Er wordt u gevraagd om wat specifieker in te gaan op uw eigen dorp en om te vertellen over moskeeën, winkels, waterputten, alles wat geen residentiële woning is. U vertelt dat uw dorp omgeven is door bergen langs drie kanten, dat er een weg is die parallel loopt met de rivier. Aan de rivier is er een moskee, een mausoleum, schrijn en een plaats, Chara Jarangona, waar mensen stenen gooien als ritueel (CGVS, p. 15). Ook is er een bazaar en een

waterdam (CGVS, p. 15). Wanneer u meer informatie wordt gevraagd over deze plaatsen blijkt u er nauwelijks iets over te kunnen zeggen. Over het schrijn kunt u enkel zeggen dat het bezocht wordt door zieke mensen, u weet niet of er iets wordt bewaard of waarom het een belangrijke plaats is. Over de locatie ervan verwijst u vaag naar een wegje die naar de berg gaat waar het schrijn ligt, hoewel u duidelijk de weg van uw huis naar het schrijn wordt gevraagd (CGVS, p. 15). Over de bazaar kunt u enkel zeggen dat het op de weg richting Jalrez ligt, dat er vijf winkels aan de ene kant en een magazijn en winkel aan de andere kant liggen (CGVS, p. 15). Of er meer dingen te vertellen zijn over uw dorp antwoordt u ontkennend.

Vervolgens wordt u gevraagd waar u allemaal heen ging in uw dorp, welke huizen en welke winkels. Er wordt u op het hart gedrukt om specifiek te zijn. U antwoordt: 'Ik ging tot aan de dam, die molen, anders ging ik tot bij mensen als ik water moest leveren, in de buurt ging ik om appels en zo te plukken' (CGVS, p. 16). Meer kunt u niet vertellen. Logischerwijs mag toch verwacht worden dat u spontaan en doorleefd zou kunnen vertellen over plaatsen waar u heen ging in het dorp waar u achttien jaar hebt gewoond. U wordt hier op gewezen en gevraagd om meer in detail in te gaan op welke huizen u bezocht, wie waar woont, mensen die u kent in uw dorp, welke winkels u bezocht voor welke producten en welke andere dingen u deed in uw dorp. U antwoordt hierop door enkel wat namen te geven van mensen uit uw dorp. Gevraagd waar al deze mensen woonden in het dorp antwoordt u dat een iemand aan de linkerkant van de berg woonde, een iemand aan de rechterkant ervan en een iemand tegenover het schrijn. Meer informatie kunt u niet geven (CGVS, p. 16-17).

Verder in het gehoor vraagt de dossierbehandelaar u om te vertellen over de regio, waarin uw dorp gelegen is. Er wordt u gevraagd welke de bekende plaatsen zijn en waar u zelf naartoe ging. U vermeldt het schrijn van Shah Oubad, de bazaar van Kota Sakhda en de waterbron van Khwaja Mubarak. Wanneer u wordt aangespoord om verder te gaan vermeldt u dat er nog bergen zijn, zoals die van Zakar, en waterbronnen. Meer is er volgens u niet (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd waar u specifiek heen ging antwoordt u: 'Ik ben zelf tot Tahe Chinar en Qala Shah geweest' (CGVS, p. 17). Opnieuw wordt u gevraagd om te vertellen waar u heen ging in de Sanglakh-regio en wat u daar allemaal deed. U antwoordt dat u naar Tahe Chinar ging om appels en abrikozen te oogsten en dat u twee maal naar Qalai Shah ging om het schrijn van Shah Oubad te bezoeken. U vermeldt ook een schrijn van Shamsher Baba (CGVS, p. 18). Gevraagd of er nog zaken zijn antwoordt u: 'dat is alles' (CGVS, p. 18). U wordt er op gewezen dat u 18 jaar in dezelfde regio hebt gewoond in Sanglakh dus dat u de regio door en door zou moeten kennen. U antwoordt hierop echter enkel dat u Dar Serai, Tare Chinas Qalai Shah en Tarkirmin kent (CGVS, p. 18). Gevraagd om wat meer te vertellen over de schrijnen van Shah Oubad en Shamsher Baba kunt u enkel zeggen dat het rustplaatsen zijn van uw voorouders. Meer kunt u niet zeggen over uw regio in Sanglakh, hoewel u er later nog eens naar gevraagd wordt (CGVS, p. 18).

Hoewel Jalrez, de districtshoofdplaats, maar op een halve dag stappen van uw dorp ligt verklaart u daar nooit geweest te zijn. Uw verklaring hiervoor is dat u geen reden had om daar naartoe te gaan (CGVS, p. 19). Andere personen uit uw dorp gingen echter wel naar Jalrez. Gevraagd wat zij u dan vertelden over die plaats zegt u dat er winkels zijn op de bazaar van Jalrez en daarachter een weg met nog meer winkels (CGVS, p. 19). Meer informatie hebt u niet over de hoofdstad van uw district. Gevraagd hoe je van uw dorp naar Jalrez moet gaan zegt u dat men eerst naar Garbati moet en zo naar Jalrez. Ook zegt u dat er een rechtstreekse weg is en een weg langs allerlei dorpjes. U kunt echter niet zeggen welke dorpen dit dan zijn (CGVS, p. 19). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook dat er in 2012 een nieuw politiekantoor werd geopend in de districtshoofdplaats van Jalrez. Het gebouw met 30 kamers is de eerste maal dat de politie in Jalrez een echt gebouw als hoofdkwartier heeft. Logischerwijs kan er van uitgegaan worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U blijkt hier echter niets over te weten (CGVS, p. 20).

Voort blijkt ook dat u heel wat prominente figuren uit uw regio niet kent. Zo kent Haji Mussa Hotak niet, een bekende voormalige mujaheddinleider en parlamentslid in Maidan Wardak. Ook zijn broer, Gholam Muhammad Hotak, kent u niet. Die is ook een bekende Mujaheddin die zowel met de Taliban als met de Afghaanse overheid heeft gevochten. Turan Amanullah, volgens informatie de bekendste mujaheddin-commandant in Wardak, kent u ook niet. Qari Ainullah, een bekende Talibancommandant in Wardak, kent u evenmin (CGVS, p. 21). Van Hez-be-Whadat, een Afghaanse politieke partij met voornamelijk hazara-aanhangers, hebt u nog nooit gehoord (CGVS, p. 22). Dit is vreemd aangezien volgens onze informatie 47% van de bevolking in het district Jalrez hazara is van origine.

Ook over de veiligheidssituatie in uw regio in de periode voor uw vertrek blijkt u nauwelijks iets te kunnen zeggen.

U zegt dat de situatie in de regio zeer onveilig was. Gevraagd naar de reden voor deze onveiligheid verwijst u naar de aanwezigheid van taliban, zowel in uw regio als in uw dorp (CGVS, p. 22). Gevraagd om te vertellen over wat er gebeurde wanneer de taliban naar uw dorp kwam antwoordt u: 'Ze kwamen in het dorp om bijdragen vragen aan de mensen, ze namen ook hun kinderen mee' (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt aangespoord om hier dieper op in te gaan zegt u dat het mannen zijn met witte traditionele kleren en een tulband die mensen om bijdragen vragen. Wanneer dit geweigerd wordt gaan ze over tot geweld (CGVS, p. 23). Opnieuw is dit een algemene omschrijving zonder enig detail. Nochtans zegt u dat u zelf taliban in uw dorp heeft gezien (CGVS, p. 23). Er wordt u een derde maal gevraagd om te vertellen over de taliban in uw dorp, wat ze deden en wat er gebeurde als ze in het dorp kwamen. U antwoordt dat u een keer zag dat ze iemand vastbonden op een veld, daar stopten om te eten en die persoon daar achterlieten (CGVS, p. 23). Gevraagd om verdere voorbeelden antwoordt u: 'Dat was het' en herhaalt u dat er bijdragen werden gevraagd en wanneer die geweigerd werden, de taliban overging tot mishandeling (CGVS, p. 23). Gevraagd of u, naast het voorbeeld van de man die werd vastgebonden, nog weet hebt van andere mensen die problemen hadden met de taliban, zegt u dat u het niet weet (CGVS, p. 23). Nochtans is het niet onlogisch te veronderstellen dat u op de hoogte zou zijn van problemen tussen dorpelingen en de taliban.

Over regels die werden opgelegd door de taliban zegt u dat die er waren. Gevraagd naar voorbeelden zegt u dat de taliban mensen oplegde te vasten tijdens de ramadan en op hun manier te bidden, niet op de manier waarop Sjiïeten bidden (CGVS, p. 24). Dit is echter opnieuw weinig specifiek. Over hoe de mensen in uw dorp stonden tegenover de taliban kunt u opnieuw niet veel zeggen. U zegt dat niemand ze vrijwillig steunde maar dan de taliban de mensen in het dorp konden bedreigen (CGVS, p. 25). Wanneer u er op wordt gewezen dat u uw regio als onveilig omschrijft omwille van de taliban maar hier nauwelijks voorbeelden van kunt geven en u wordt gevraagd wat precies uw regio dan zo onveilig maakte antwoordt u dat het niet veilig is en dat de agenten in de checkpoints enkel zichzelf kunnen beschermen (CGVS, p. 25). Opnieuw kunt u geen enkel doorleefde verklaringen geven van hoe het is te leven onder talibanaanwezigheid.

U kunt tevens slechts twee voorbeelden geven van gevechten, aanslagen of incidenten die in uw regio gebeurd zijn. U vermeldt de aanval op veiligheidsposten in Jalrez in 2015 en een incident van zeven jaar geleden waarbij de broer van de commandant omkwam (CGVS, p. 24). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd waarom precies de situatie dan zo onveilig was, antwoordt u dat het onveilig was door incidenten. U vermeldt ook nog dat de Amerikanen drie mensen in Ahangaran hebben doodgeschoten (CGVS, p. 24). Meer voorbeelden of inzichten in de veiligheidssituatie in uw regio kunt u niet geven.

Daarnaast vertoont ook uw geografisch kennis enkele opmerkelijke lacunes.

Gevraagd naar welke districten aan Jalrez grenzen, antwoordt u Sayed Abad, Jaghato, Nerkh, Deh Mehrabad, beide Behsud districten en Chak districten (CGVS, p. 29). In werkelijkheid echter grenst Jalrez aan Hasa-e-Awale- Behsud, Daymirdad, Chak, Nerkh, Maydanshahr, Paghman, Surkh-e-Parsa. U zegt dat Sayed Abad het district is dat het dichtste bij uw dorp ligt (CGVS, p. 29). Niet enkel ligt Surkh-e-Parsa of Maydanshahr district het dichtst bij uw dorp, Sayed Abad district grenst niet eens aan uw district, Jalrez.

Gevraagd welke provincies rond Wardak liggen antwoordt u dat u enkel weet dat Paghman achter de bergen ligt (CGVS, p. 30). Niet enkel is Paghman een district en geen provincie, het is bovendien ongeloofwaardig dat u geen enkele aangrenzende provincie kent (CGVS, p. 30). U wordt gevraagd of u Surkh-e-Parsa kent, één van de districten het dichtst bij uw dorp gelegen. U antwoordt dat u er al van hebt gehoord maar u weet niet waar het ligt (CGVS, p. 30).

U noemt weliswaar spontaan heel wat dorpen op die in de nabijheid van uw dorp liggen (CGVS, p. 29). Er blijkt echter dat u verschillende andere dorpen niet kent wanneer u die worden gevraagd. Zo kent u Bala Dahi niet, hoewel het vlak tegenover uw dorp ligt (CGVS, p. 29). Qokak kent u ook niet, hoewel u twee dorpjes die er vlak naast liggen, Gardanan en Kota Sokhta, wel uit spontaan noemt (CGVS, p. 29).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak. Gelet op de

ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Maidan Wardak heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 30). U wenste echter niets aan uw verklaringen aan te passen. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer .

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Gelet op de nauwe samenhang worden de middelen samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“11.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

11.1.2. Verwerende partij hecht geen geloof aan de regio van herkomst van verzoekende partij. Wanneer het gehoor er echter op wordt nagelezen, blijkt al snel dat verwerende partij bijzonder onredelijk en subjectief té werk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoekende partij. Zo wordt door verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij bijzonder veel informatie kan geven over haar regio en dorp:

Tijdens het gehoor op het CGVS wordt u gevraagd om de dossierbehandelaar rond te leiden in uw dorp. U antwoordt dat u Sayed Shah Oubad zou tonen, waar een bazaar en rivier lgelegen zijn. Voorts zijn er volgens u bergen, waterbronnen en velden (CGVS gehoorverslag, p. 14). Gevraagd wat u nog kunt vertellen antwoordt u: ‘dat was het’ (CGVS, p. 14). Er wordt u gevraagd om wat specifiek in te gaan op uw eigen dorp en om te vertellen over moskeeën, winkels, waterputten, alles wat geen residentiële woning is. U vertelt dat uw dorp omgeven is door bergen langs drie kanten, dat er een weg is die parallel loopt met de rivier. Aan de rivier is er een moskee, een mausoleum, schrijn en een plaats, Chara Jarangona, waar mensen stenen gooien als ritueel (CGVS, p. 15). Ook is er een bazaar en een waterdam (CGVS, p. 15). Wanneer u meer informatie wordt gevraagd over deze plaatsen blijkt u er nauwelijks iets over te kunnen zeggen. Over het schrijn kunt u enkel zeggen dat het bezocht wordt door zieke mensen, u weet niet of er iets wordt bewaard of waarom het een belangrijke plaats is. Over de locatie ervan verwijst u vaag naar een wegje die naar de berg gaat waar het schrijn ligt, hoewel u duidelijk de weg van uw huis naar het schrijn wordt gevraagd (CGVS, p. 15). Over de bazaar kunt u enkel zeggen dat het op de weg richting Jalrez ligt, dat er vijf winkels aan de ene kant en een magazijn en winkel aan de andere kant liggen (CGVS, p. 15). Of er meer dingen te vertellen zijn over uw dorp antwoordt u ontkennend.

Vervolgens wordt u gevraagd waar u allemaal heen ging in uw dorp, welke huizen en welke winkels. Er wordt u op het hart gedrukt om specifiek te zijn. U antwoordt: 'Ik ging tot aan de dam, die molen, anders ging ik tot bij mensen als ik water moest leveren, in de buurt ging ik om appels en zo te plukken' (CGVS, p. 16). Meer kunt u niet vertellen. Logischerwijs mag toch verwacht worden dat u spontaan en doorleefd zou kunnen vertellen over plaatsen waar u heen ging in het dorp waar u achttien jaar hebt gewoond. U wordt hier op gewezen en gevraagd om meer in detail in te gaan op welke huizen u bezocht, wie waar woont, mensen die u kent in uw dorp, welke winkels u bezocht voor welke producten en welke andere dingen u deed in uw dorp. U antwoordt hierop door enkel wat namen te geven van mensen uit uw dorp. Gevraagd waar al deze mensen woonden in het dorp antwoordt u dat een iemand aan de linkerkant van de berg woonde, een iemand aan de rechterkant ervan en een iemand tegenover het schrijn. Meer informatie kunt u niet geven (CGVS, p. 16-17).

Verzoekende partij vertelt aldus over de scholen, de moskeeën, de bazaar, de rivier, bergen, waterbronnen, velden, mauseleum, schrijnen, zeer specifieke monumenten, winkels, magazijnen en de juiste ligging van al deze zaken. Dient bovendien niet uit het oog te worden verloren dat verzoekende partij reeds meer dan 3 jaar Afghanistan verlaten heeft, en zij op dat ogenblik bijzonder jong was. De détails vervagen uiteraard!

De kennis van verzoekende partij wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Nergens in de bestreden beslissing wordt aan verzoekende partij verweten onjuiste informatie te hebben gegeven!! Het enige dat verwerende partij haar verwijt is dat de kennis "niet doorleefd en gedetailleerd genoeg" zou zijn - quod certe non!

Verzoekende partij begrijpt werkelijk niet wat verwerende partij van haar verwacht. Klaarblijkelijk gaat verwerende partij uit van een encyclopedische kennis van de regio van herkomst. Welke détails zij verwachtte is evenmin duidelijk.

Ook verder in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij weldegelijk détails heeft gegeven over haar regio: zo vertelde zij over bekende plaatsen als Shah Oubad, de bazaar van Kota Sakhda en de waterbrond van Khwaja Mubarak, zij vertelde - heel specifiek - dat zij naar Tahe Chinar ging om appels en abrikozen te oogsten...

Verder in het gehoor vraagt de dossierbehandelaar u om te vertellen over de regio, waarin uw dorp gelegen is. Er wordt u gevraagd welke de bekende plaatsen zijn en waar u zelf naartoe ging. U vermeldt het schrijn van Shah Oubad, de bazaar van Kota Sakhda en de waterbron van Khwaja Mubarak. Wanneer u wordt aangespoord om verder te gaan vermeldt u dat er nog bergen zijn, zoals die van Zakar, en waterbronnen. Meer is er volgens u niet (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd waar u specifiek heen ging antwoordt u: 'Ik ben zelf tot Tahe Chinar en Qala Shah geweest' (CGVS, p. 17). Opnieuw wordt u gevraagd om te vertellen waar u heen ging in de Sanglakh-regio en wat u daar allemaal deed. U antwoordt dat u naar Tahe Chinar ging om appels en abrikozen te oogsten en dat u twee maal naar Qalai Shah ging om het schrijn van Shah Oubad te bezoeken. U vermeldt ook een schrijn van Shamsher Baba (CGVS, p. 18). Gevraagd of er nog zaken zijn antwoordt u: 'dat is alles' (CGVS, p. 18). U wordt er op gewezen dat u 18 jaar in dezelfde regio hebt gewoond in Sanglakh dus dat u de regio door en door zou moeten kennen. U antwoordt hierop echter enkel dat u Dar Serai, Tare Chinas Qalai Shah en Tarkirmin kent (CGVS, p. 18). Gevraagd om wat meer te vertellen over de schrijnen van Shah Oubad en Shamsher Baba kunt u enkel zeggen dat het rustplaatsen zijn van uw voorouders. Meer kunt u niet zeggen over uw regio in Sanglakh, hoewel u er later nog eens naar gevraagd wordt (CGVS, p. 18).

Ook hier wordt aldus niet ontkend dat verzoekende partij bijzonder veel informatie kon geven. Zij begrijpt niet wat verwerende partij nog meer van haar verwacht?!

Verwerende partij lijkt helemaal geen rekening te houden met de kennis van verzoekende partij, met haar leeftijd en met het feit dat zij reeds vele jaren Afghanistan verlaten heeft. Verwerende partij is bijzonder onredelijk!

11.1.3. Ook over de aanwezigheid van de taliban en de incidenten die in haar regio voorvielen heeft verzoekende partij verteld wat zij zich nog kon herinneren. Ook dit vindt verwerende partij klaarblijkelijk onvoldoende:

Ook over de veiligheidssituatie in uw regio in de periode voor uw vertrek blijkt u nauwelijks iets te kunnen zeggen.

U zegt dat de situatie in de regio zeer onveilig was. Gevraagd naar de reden voor deze onveiligheid verwijst u naar de aanwezigheid van taliban, zowel in uw regio als in uw dorp (CGVS, p. 22). Gevraagd om te vertellen over wat er gebeurde wanneer de taliban naar uw dorp kwam antwoordt u: 'Ze kwamen in het dorp om bijdragen vragen aan de mensen, ze namen ook hun kinderen mee' (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt aangespoord om hier dieper op in te gaan zegt u dat het mannen zijn met witte

traditionele kleren en een tulband die mensen om bijdragen vragen. Wanneer dit geweigerd wordt gaan ze over tot geweld (CGVS, p. 23). Opnieuw is dit een algemene omschrijving zonder enig detail. Nochtans zegt u dat u zelf taliban in uw dorp heeft gezien (CGVS, p. 23). Er wordt u een derde maal gevraagd om te vertellen over de taliban in uw dorp, wat ze deden en wat er gebeurde als ze in het dorp kwamen. U antwoordt dat u een keer zag dat ze iemand vastbonden op een veld, daar stopten om te eten en die persoon daar achterlieten (CGVS, p. 23). Gevraagd om verdere voorbeelden antwoordt u: 'Dat was het' en herhaalt u dat er bijdragen werden gevraagd en wanneer die geweigerd werden, de taliban overging tot mishandeling (CGVS, p. 23). Gevraagd of u, naast het voorbeeld van de man die werd vastgebonden, nog weet hebt van andere mensen die problemen hadden met de taliban, zegt u dat u het niet weet (CGVS, p. 23). Nochtans is het niet onlogisch te veronderstellen dat u op de hoogte zou zijn van problemen tussen dorpelingen en de taliban.

Over regels die werden opgelegd door de taliban zegt u dat die er waren. Gevraagd naar voorbeelden zegt u dat de taliban mensen oplegde te vasten tijdens de ramadan en op hun manier te bidden, niet op de manier waarop Sjiïeten bidden (CGVS, p. 24). Dit is echter opnieuw weinig specifiek. Over hoe de mensen in uw dorp stonden tegenover de taliban kunt u opnieuw niet veel zeggen. U zegt dat niemand ze vrijwillig steunde maar dan de taliban de mensen in het dorp konden bedreigen (CGVS, p. 25). Wanneer u er op wordt gewezen dat u uw regio als onveilig omschrijft omwille van de taliban maar hier nauwelijks voorbeelden van kunt geven en u wordt gevraagd wat precies uw regio dan zo onveilig maakte antwoordt u dat het niet veilig is en dat de agenten in de checkpoints enkel zichzelf kunnen beschermen (CGVS, p. 25). Opnieuw kunt u geen enkel doorleefde verklaringen geven van hoe het is te leven onder talibanaanwezigheid.

U kunt tevens slechts twee voorbeelden geven van gevechten, aanslagen of incidenten die in uw regio gebeurd zijn. U vermeldt de aanval op veiligheidsposten in Jalrez in 2015 en een incident van zeven jaar geleden waarbij de broer van de commandant omkwam (CGVS, p. 24). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd waarom precies de situatie dan zo onveilig was, antwoordt u dat het onveilig was door incidenten. U vermeldt ook nog dat de Amerikanen drie mensen in Ahangaran hebben doodgeschoten (CGVS, p. 24). Meer voorbeelden of inzichten in de veiligheidssituatie in uw regio kunt u niet geven.

Verzoekende partij was nochtans bijzonder uitgebreid en alles wat zij vertelde komt perfect overeen met de informatie die verwerende partij ter beschikking heeft!

p. 22 CGVS gehoor

(...)

Verzoekende partij bleef zoveel mogelijk uit de buurt van de Taliban. Zij kan alleen maar vertellen wat zij zelf gezien heeft. Zij heeft nooit bij de Taliban gezeten om de informatie te kunnen geven die verwerende partij klaarblijkelijk van haar verwacht...

11.1.4 Verder kan niet ontkend worden dat verzoekende partij bijzonder veel dorpen kon opnoemen die rond haar dorp liggen: p. 28-29 CGVS

(...)

Enkele dorpen kent zij niet, maar dat is niet vreemd, zij is geen wandelende landkaart.

11.1.5. Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij - op basis van de overvloed aan informatie die verzoekende partij heeft gegeven - meent te kunnen besluiten dat zij niet van Maidan Wardak afkomstig zou zijn. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Het asielrelaas van verzoekende partij - de hoofdreden waarom zij haar land verlaten heeft - wordt zelfs niet besproken in de bestreden beslissing.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

11.2. Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen², B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 3 EVRM

11.2.1. Zelfs als zou er geen geloof worden gehecht aan de herkomst van verzoekende partij uit Maydan Wardak - quod certe non, bestaat er geen twijfel over haar Afghaanse nationaliteit. Verzoekende partij meent dat zij zich nergens binnen Afghanistan op een veilige manier kan vestigen. .

11.2.2. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie“ te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos“ en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht.“

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "Anti-Government Elements" and Pro-Government Forces. Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country. UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years.

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009. "

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti- Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressureplate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti- Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control. "

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people may require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000

respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

II.2.3. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained willfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, headless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghansen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non- refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis. "

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces. "

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

- In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices.

19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.

Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements. UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016. "40 The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(...)

p. 21

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe.

Casualties have been documented from North to South and East to West

Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict."

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights"62 on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them: members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police; civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;

. individuals perceived as "Westernized," including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment

. women and girls with certain profiles or in certain circumstances – for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms; members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill- treatment, arbitrary detention, or death;

converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;

individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;

ethnic minorities including Hazaras; and people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. "

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan:

Verzoekende partij loopt er dagelijks een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.6. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit het dorp Der Sarai, een subdorp van Sanglakh gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. De verzoekende partij geeft aan dat haar vader ongeveer acht jaar geleden vermoord werd door leden van de Kochi-stam toen ze vee probeerden te stelen. Op een dag in 2014 zou de taliban naar haar huis gekomen zijn waar ze met de moeder van de verzoekende partij spraken. In de late namiddag keerden de talibanleden terug en namen de oudste broer van de verzoekende partij mee. De moeder van de verzoekende partij besloot dat zij, de verzoekende partij en haar jongere broer Afghanistan dienden te verlaten.

De commissaris-generaal oordeelt dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn beweerdde herkomst uit het dorp Der Sarai, een subdorp van Sanglakh gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak op basis van verschillende pertinente vaststellingen ernstig wordt ondermijnd.

Weliswaar kan de verzoekende partij heel wat dorpen opnoemen die in de nabijheid van Der Sarai liggen, maar de commissaris-generaal stelt vast dat bij verdere bevraging deze kennis toch heel oppervlakkig is en dermate veel hiaten en tekortkomingen bevat, dat absoluut geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij haar hele leven in dit dorp zou hebben gewoond.

Zo stelt de commissaris-generaal vast dat:

- i) De verzoekende partij geeft een te beperkte beschrijving van haar dorp. Wanneer er verdere vragen gesteld worden, kan ze deze niet beantwoorden. De verzoekende partij kan niet spontaan en doorleefd vertellen over de plaatsen waar ze in haar dorp heen ging. Nochtans verklaart de verzoekende partij achttien jaar lang in het dorp te hebben gewoond.
- ii) De verzoekende partij geeft een beperkte beschrijving van de regio waar haar dorp gelegen is. Alhoewel het districtscentrum op een halve dag stappen is van haar dorp, verklaart de verzoekende partij er nooit geweest te zijn daar ze geen reden had om er naar toe te gaan. De verzoekende partij kan enkel maar aangeven dat er in Jalrez een bazaar met winkel is met daarachter een weg met nog meer winkels. Meer informatie over de hoofdstad van haar district geeft de verzoekende partij niet. De verzoekende partij geeft een vage wegbeschrijving weer vanuit haar dorp naar Jalrez. De verzoekende partij is niet op de hoogte dat in Jalrez een nieuw politiekantoor geopend werd. Het politiekantoor bevindt zich nu in een echt gebouw.
- iii) Ook over de veiligheidsincidenten in haar beweerdde regio van herkomst blijkt de verzoekende partij nauwelijks iets te kunnen zeggen. De verzoekende partij stelt dat haar regio onveilig is door de aanwezigheid van de taliban. Ze stelt dat de taliban naar haar dorp kwamen om bijdragen te innen en kinderen te ontvoeren. Alhoewel de verzoekende partij verklaart de taliban te hebben gezien, geeft ze slechts een algemene beschrijving van de personen die geld kwamen innen en kinderen ontvoerden. De verzoekende partij kan maar één voorbeeld geven van een dorpeling die problemen zou hebben gehad met de taliban.
- iv) De verzoekende partij geeft aan ook dat de taliban regels oplegde. Toen haar gevraagd werd naar voorbeelden stelt de verzoekende partij dat de taliban mensen oplegden om te vasten tijdens de ramadan en op hun manier te bidden, en niet zoals de sjiieten. De verwerende partij geeft aan dat dit een weinig specifiek antwoord is. De verzoekende partij kan ook niet aangeven hoe de dorpelingen tegenover de taliban stonden. De verzoekende partij verklaart ook dat de agenten in de checkpoints enkel zichzelf kunnen beschermen.
- v) De verzoekende partij kan slechts twee voorbeelden geven van gevechten, aanslagen of veiligheidsincidenten in haar regio. Ook vermeldt de verzoekende partij dat de Amerikanen drie mensen in Ahangaran hebben doodgeschoten.

- vi) De verwerende partij oordeelt dat de geografische kennis van de verzoekende partij ook enkele opmerkelijke lacunes vertoont. Op Nerkh en Chak na, geeft de verzoekende partij de verkeerde namen op van de districten die aan haar district grenzen. De verzoekende partij geeft de verkeerde naam op van het district dat het dichtste aan haar district grenst. De verzoekende partij kent de aangrenzende provincies niet. De verzoekende partij kan weliswaar verschillende dorpen opnoemen, maar Bala Dahl dat tegenover haar dorp ligt kent ze niet. Qokak kent de verzoekende partij ook niet, terwijl ze twee dorpjes die er vlak naast liggen wel opsomt.

De commissaris-generaal besluit dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Der Sarai, een subdorp van Sanglakh. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde streek van herkomst in Afghanistan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan haar vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, met name dat zij samen met haar moeder en jongere broer hun woonplaats zou zijn gevlucht wanneer talibanleden haar oudere broer ontvoerd hebben in 2015.

De Raad benadrukt hierbij dat aangezien verzoekende partij verklaart in het dorp Der Sarai, een subdorp van Sanglakh gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak te wonen en daar altijd te hebben gewoond tot haar vlucht medio 2015, van verzoekende partij redelijkerwijs een kennis kan worden verwacht die aannemelijk maakt dat zij in Der Sarai is opgegroeid en er bijna 18 jaar heeft gewoond. Uit het leeftijdsonderzoek blijkt immers dat de verzoekende partij op datum van 12 januari 2016 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hierbij wordt niet verwacht dat de verzoekende partij over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van haar regio van herkomst een gedetailleerde kennis heeft, maar wel dat zij haar herinneringen aan de onmiddellijke omgeving van haar dorp nauwgezet kan toelichten. Zulke verwachting is redelijk wanneer er geen valabele redenen zijn die dit kunnen verhinderen, *quod in casu*, en wanneer de verzoekende partij zelf verklaart bijna 18 jaar in Der Sarai te hebben gewoond.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat voormelde vaststellingen, zoals uitgebreid weergegeven in de bestreden beslissing, correct, pertinent en terecht zijn, betrekking hebben op de kern van haar relaas en alle steun vinden in het administratief dossier. In navolging van de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat verzoekers kennis over de Der Sarai en haar regio van herkomst dermate wordt gekenmerkt door leemtes, hiaten en oppervlakkige verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst.

Waar de verzoekende partij betoogt dat verschillende elementen uit haar relaas wel correct zijn, blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met zowel de correcte antwoorden als de foute, vage of ontwijkende antwoorden en verklaringen van de verzoekende partij. De verwerende partij beoordeelt verzoekers verklaringen op hun mate van volledigheid, detaillering, specificiteit, consistentie en correctheid en dit met behulp van objectieve landeninformatie, die is terug te vinden in het administratief dossier, alsook rekening houdend met verzoekers profiel (CGVS, stuk 14, map met 'landeninformatie'). Dat de verzoekende partij er in geslaagd is om verschillende feiten en plaatsen correct te benoemen, wil op zich niet zeggen dat zij voldoende heeft meegewerkt en dus heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht. Dit geldt des te meer wanneer de commissaris-generaal, op basis van een algehele afweging en beoordeling, uitgebreid en gedetailleerd motiveert waarom de correcte elementen niet opwegen tegen de vaststelling dat deze kennis toch heel oppervlakkig is en dermate veel hiaten en tekortkomingen bevat dat absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij heel haar leven in Der Sari zou hebben gewoond.

Het betoog van verzoekende partij dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel, haar leeftijd en het gegeven dat ze reeds bijna drie jaar in België woont, vormt geen afdoende verklaring voor de lacunes in haar kennis inzake de regio waar zij gedurende haar hele leven beweert te hebben gewoond. Ook van personen die de leeftijd van de verzoekende partij hebben, laaggeschoold zijn en drie jaar in België wonen kan worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Daarenboven is dit evenmin een verklaring voor de oppervlakkige antwoorden van de verzoekende partij omtrent haar directe leefomgeving in Der Sarai. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekende partij toelieten haar bekendheid aan te tonen met haar dorp en regio van

herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Tevens werd herhaaldelijk aan de verzoekende partij de mogelijkheid geboden om vanuit een "free narrative" haar herkomst en haar vluchtrelaas aan te tonen. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van de verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over haar onmiddellijke leefwereld en de politieke en veiligheidssituatie in haar voorgehouden regio van herkomst, wat niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden dient men geen toegang te hebben tot bijzondere hulpbronnen en is geen schoolse kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat haar intellectuele capaciteiten beperkt zouden zijn. Uit het gehoorverslag blijkt verder dat zij geen moeite had om de haar gestelde vragen te begrijpen, noch om een antwoord op deze vragen te formuleren.

Het algemeen betoog van de verzoekende partij dat zij bijzonder uitgebreid heeft verteld over de taliban en dat zij zich van de taliban afzijdig hield, doet geen afbreuk aan de volgende motieven van de bestreden beslissing: *"U zegt dat de situatie in de regio zeer onveilig was. Gevraagd naar de reden voor deze onveiligheid verwijst u naar de aanwezigheid van taliban, zowel in uw regio als in uw dorp (CGVS, p. 22). Gevraagd om te vertellen over wat er gebeurde wanneer de taliban naar uw dorp kwam antwoordt u: 'Ze kwamen in het dorp om bijdragen vragen aan de mensen, ze namen ook hun kinderen mee' (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt aangespoord om hier dieper op in te gaan zegt u dat het mannen zijn met witte traditionele kleren en een tulband die mensen om bijdragen vragen. Wanneer dit geweigerd wordt gaan ze over tot geweld (CGVS, p. 23). Opnieuw is dit een algemene omschrijving zonder enig detail. Nochtans zegt u dat u zelf taliban in uw dorp heeft gezien (CGVS, p. 23). Er wordt u een derde maal gevraagd om te vertellen over de taliban in uw dorp, wat ze deden en wat er gebeurde als ze in het dorp kwamen. U antwoordt dat u een keer zag dat ze iemand vastbonden op een veld, daar stopten om te eten en die persoon daar achterlieten (CGVS, p. 23). Gevraagd om verdere voorbeelden antwoordt u: 'Dat was het' en herhaalt u dat er bijdragen werden gevraagd en wanneer die geweigerd werden, de taliban overging tot mishandeling (CGVS, p. 23). Gevraagd of u, naast het voorbeeld van de man die werd vastgebonden, nog weet hebt van andere mensen die problemen hadden met de taliban, zegt u dat u het niet weet (CGVS, p. 23). Nochtans is het niet onlogisch te veronderstellen dat u op de hoogte zou zijn van problemen tussen dorpelingen en de taliban.*

Over regels die werden opgelegd door de taliban zegt u dat die er waren. Gevraagd naar voorbeelden zegt u dat de taliban mensen oplegde te vasten tijdens de ramadan en op hun manier te bidden, niet op de manier waarop Sjiïeten bidden (CGVS, p. 24). Dit is echter opnieuw weinig specifiek. Over hoe de mensen in uw dorp stonden tegenover de taliban kunt u opnieuw niet veel zeggen. U zegt dat niemand ze vrijwillig steunde maar dan de taliban de mensen in het dorp konden bedreigen (CGVS, p. 25). Wanneer u er op wordt gewezen dat u uw regio als onveilig omschrijft omwille van de taliban maar hier nauwelijks voorbeelden van kunt geven en u wordt gevraagd wat precies uw regio dan zo onveilig maakte antwoordt u dat het niet veilig is en dat de agenten in de checkpoints enkel zichzelf kunnen beschermen (CGVS, p. 25). Opnieuw kunt u geen enkel doorleefde verklaringen geven van hoe het is te leven onder talibanaanwezigheid.

U kunt tevens slechts twee voorbeelden geven van gevechten, aanslagen of incidenten die in uw regio gebeurd zijn. U vermeldt de aanval op veiligheidsposten in Jalrez in 2015 en een incident van zeven jaar geleden waarbij de broer van de commandant omkwam (CGVS, p. 24). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd waarom precies de situatie dan zo onveilig was, antwoordt u dat het onveilig was door incidenten. U vermeldt ook nog dat de Amerikanen drie mensen in Ahangaran hebben doodgeschoten (CGVS, p. 24). Meer voorbeelden of inzichten in de veiligheidssituatie in uw regio kunt u niet geven."

Gelet op het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit Der Sarai, een subdorp van Sanglakh gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak noch aan haar vluchtrelaas om de redenen die in de bestreden beslissing op omstandige en gedetailleerde wijze worden uiteengezet. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit Der Sarai, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met haar verblijfplaats zijn verbonden.

Het geheel van deze motieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij na al die jaren in Europa verwesterd is en verwijst zij naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als “verwesterd” worden gepercipieerd een risicoprofiel hebben. Zij brengt evenwel geen concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat haar verblijf sinds 2015 in België van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer worden geschonden (zie stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

De verzoekende partij maakt echter haar voorgehouden herkomst uit Der Sarai, een subdorp van Sanglakh gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak niet waar noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat het eigenlijk niet van belang is uit welke regio van Afghanistan zij afkomstig is, aangezien Amnesty International in een rapport van oktober 2017 besluit dat Afghanistan geen veilige plaatsen kent en elke repatriëring naar Afghanistan afraadt (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, rapport "Forced Back to Danger. Asylum-Seekers Returned from Europe to Afghanistan"). Het is inderdaad zo dat Amnesty International van mening is dat geen enkel deel van Afghanistan veilig is en dat het repatriëringen naar Afghanistan afraadt. Louter op basis van voormeld standpunt van Amnesty International, dat geen juridisch bindende kracht heeft, kan geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend worden. In dit verband wijst de Raad op het gestelde in het arrest "Elgafaji" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07), waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. (hypothese 1)

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. (hypothese 2)

Uit het rapport van Amnesty International blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. Daarom is het essentieel dat de verzoekende partij haar regio van herkomst ter kennis brengt van de Raad, zodat kan onderzocht worden of de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van hypothese 1 of 2 uit het arrest "Elgafaji".

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou

hebben gekend.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS